

DE AANDEELHOUDER WINT

Bart Versluys & Marc Coucke

Coucke en Versluys: het had een duo televisiedetectives kunnen zijn, hoofdpersonages van slappe zondagavondfictie, maar het betreft hier wel degelijk de rasondernemers Marc en Bart, tevens hartsvrienden en hoofdaandeelhouders van Groep Versluys. Met dat bouwbedrijf willen ze het aanschijn van de Belgische kust hertekenen. Daar wilden wij meer over weten, nu het halve land van de *congé payé* geniet – al dan niet met de kont in het zand en zicht op zee.

Tom Pardoën / Foto's Jelle Vermeersch

Coucke en Versluys ontvangen Humo in Het Zoute, aan het ene uiteinde van die 67 kilometer kustlijn. Waar de zeedijk in Knokke-Zoute richting Nederland overgaat in het Zwin, rijst de poenerige residentie Finis Terrae uit de grond. Achter hoge hekken en op magnifieke balkons komen de uitverkoren zich vermeien tijdens hun spaarzame vrije tijd. Onder hen Coucke en Versluys. Het interview vindt plaats in het somptueuze appartement van Versluys, omgeven door Ensors, een spectaculaire collectie wijn en inspirerende zeezichten. Versluys, weet ik na diepgravend onderzoek, is een geboren kustbewoner, en dus richt ik mijn openingsvraag aan Marc Coucke.

HUMO Wat hebt u hier verloren?

Marc Coucke «Ook al ben ik een rasechte Gentenaar, voor mij is de kust alles, de zee is mijn lange leven. Als ik hier aankom... (Ademt uit, beeldt zichtbare ontspanning uit) De zee zien helpt om de klik te maken: gedaan met de kravat, de Amerikanen en de meetings. Als ik een week niét naar zee kom, dan voel ik dat.

»Voor zover ik me kan herinneren, kwamen wij elk week-

end naar Oostende – mijn vader, mijn moeder, mijn broer en ikzelf, en ook grootmoeder en de hond. Mijn sociale leven heeft zich altijd in West-Vlaanderen afgespeeld – ik ben vree veel uitgegaan in Brugge. Op het groot strand heb ik zeven, acht jaar vakantiejobs gedaan. Stoeltjes aanslepen. Windzeilen in het zand kloppen. Mijn vroegste herinnering is de dijk, waar we bij vloed – of beter: bij dubbel springtij – bij de reling op de golven gingen wachten, te laat achteruitdeinsden en kletsnat naar huis terugkeerden. Fantastisch. Wij wonen nu terug in Merelbeke, maar tijdens het weekend verdelen we onze tijd tussen Knokke en Oostende, op de voetbal.»

HUMO Ik heb al enkele kusten aangedaan: geen enkele lijkt op de Belgische.

En gelukkig maar. Hoe zou u die uniciteit vatten, meneer Versluys?

Bart Versluys «Eenzijds heb je de prachtige zandstranden. In het buitenland liggen er altijd wel kiezels, steenslag of rotsen op het strand. Anderzijds had het bouwbeleid de voorbije veertig jaar wel beter gekund.»

Coucke «Onderschat de horeca niet. De gastvrijheid, de talenkennis. Om de vijftig meter kun je goeie garnaalkroketteren en pannenkoeken eten. Maar de totaliteit is lelijk, door de typisch Vlaamse neiging tot nivellering. Elke kustgemeente legt haar eigen regels op. (Declameert) 'Maximum 10, 11 meter hoog.' Met de monotone Atlantikwall tot gevolg.»

HUMO In de jaren 1910 vierde de sjah van Perzië zijn vakantie aan de Belgische ▶

Bart Versluys & Marc Coucke

► **kust, aangetrokken door de mondaine uitstraling van de Oostendse zeedijk. Van die grandeur blijft niet veel over.**

Versluys «Ik ken die alleen van oude postkaarten. *De casino, in die tijd! (fluit bewonderend)*»

Coucke «We hebben sindsdien een aantal *staties* overgeslagen in de evolutie. Die betonnen muur is fantastisch voor de mensen die er wonen, zij zijn allemaal blij met hun zeezicht, maar modern is het niet.»

HUMO Het aanzicht van de zeedijk is de vrucht van de economische expansie na de oorlog, toen veel mensen zich plots een tweede verblijf konden permitteren en vakantie niet langer voor de elite voorbehouden was: die muur staat voor een democratiseringsproces.

Versluys «Ja, maar toen is ook de kiem gelegd voor de lelijkheid van vandaag. De vraag was groter dan het aanbod, en dus werd er ongecontroleerd gebouwd. Veel studio's en kleine appartementen ook, want het moest betaalbaar blijven. En in beton: toen zeer nieuw. Regels waren er niet, controles evenmin. Het resultaat is een gebrekkige kwaliteit, en een gebrekkig comfort. Bijna geen terrassen, kleine ramen, géén parkeergarages, slechte isolering.»

HUMO Ik wil niemand op de tenen trappen, maar welke flard kustlijn zullen we als het rampzaligst nomineren?

Coucke «Ik ken niet de hele kust, maar die paar honderd meter Oostendse zeedijk tussen het monument voor de zeelieden en het casino: daar staat het ene lelijke blok naast de andere. Allemaal even hoog en allemaal even bouwvallig. Dat verkoopt zienderogen. Maar als er gerestaureerd moet worden, speelt de wet op de mede-eigendom: voor de minste ingreep móét iedere eigenaar akkoord gaan. De algemene vergadering komt bijeen: 'We moeten renoveren, want de terrassen beginnen af te brokkelen.' Als vijf mensen geen geld hebben, stemmen

die tegen en gebeurt er niets. Het conservatisme zit in die gebouwen ingebakken. Daarom is het ook moeilijk om iets af te breken en opnieuw op te bouwen.»

Versluys «De wetgeving over de mede-eigendom is te streng: die moet soepeler. Het moet mogelijk worden om bij 80 procent ja-stemmen een gebouw af te breken. Daarom willen wij een nieuw wetsvoorstel indienen.»

HUMO Wie, 'wij'? Loopt u te lobbyen met een kant-en-klaar wetsvoorstel?

Versluys «Wij hebben een advocatenkantoor ingeschakeld dat gespecialiseerd is in mede-eigendom. Zij stellen vast wat de grootste knelpunten zijn bij de gebouwen langs de kust en proberen er een antwoord op te vinden.»

Coucke «We moeten ingrijpen, nu het nog niet te laat is. Nu klinkt er hoogstens wat gemopper, maar plots zullen mensen het té lelijk en té uitgewoond vinden en wegblijven. De Fransen, Hollanders en Duitsers als eersten.»

Versluys «De buurlanden steken ons voorbij.»

Coucke «Laten we zelfs iets ambitieuzer wezen en naar Dubai kijken. Daar zijn ze van nul af aan kunnen beginnen.»

BIJ HOOG EN LAAG

HUMO Hoogbouw is de crux van uw verhaal, daarmee wilt u de kust een nieuw gelaat geven.

Coucke (*knikt*) «Als je een blok van veertig hoog zet, moet je er geen vier van tien zetten: je bespaart drie ruimtes uit waar je andere dingen kunt doen.»

Versluys «Eris geen alternatief: elke stad wil groeien, maar wil geen nieuwe kavels aansnijden, polders of duinen opofferen.»

HUMO Dat lijkt me een evident standpunt.

Versluys «Natuurlijk. Dat is meer dan terecht. In de meeste grootsteden heeft men dat twintig jaar geleden al begrepen. In Londen bouwen ze de komende acht jaar 240 torens. 240. En wij blijven maar

palaveren. We hebben al te lang stilgestaan.»

Coucke «Als je omhoog bouwt, moet je zelfs minder grond aansnijden. Plus: als je hoog en laag afwisselt, krijg je reliëf, en reliëf is mooier.»

HUMO Er was jaren geleden al sprake van een wolkenkrabber in Oostduinkerke, 100 meter hoog: die is er niet gekomen.

Versluys «Dat was een plan van de vorige burgemeester, Marc Vanden Bussche. Hij was op vakantie geweest in Dubai en op zijn gat gevallen van verbazing. Bij zijn terugkeer brandde hij van ambitie: 'Wij zijn succeslaars, wij durven niks.' Maar de toren is er niet gekomen. Als je zulke plannen uit de doeken doet, gaan mensen op hun achterste poten staan: 'Not in my backyard.'»

HUMO Is dat het grootste obstakel?

Coucke «Nee, dat is het lokale vergunningsbeleid. De ruimtelijke uitvoeringsplannen. De mentaliteit. Schaalgrootte is ook een probleem. Want als wij een *blokske* afbreken en voor een nieuwbouw een uitzondering vragen tot 25 verdiepingen, dan willen onze concurrenten dat ook. En voor je het weet, heb je een muur van 25 verdiepingen. Je moet als projectontwikkelaar bijna acht kavels naast elkaar hebben om een mooie afwisseling tussen hoog en laag te kunnen realiseren.»

HUMO Hoe hoog wilt u gaan?

Versluys «Dat hangt af van locatie tot locatie. Op sommige plekken kan een gebouw van veertig etages tot zijn recht komen. Dat moeten we durven.»

‘We moeten ingrijpen, nu het nog niet te laat is, want plots zullen mensen die gebouwen langs de kust té lelijk en té uitgewoond vinden. De Fransen, Hollanders en Duitsers als eersten’

MARC COUCKE

‘Coucke over het Oosteroever-project: ‘Het is ons ideaal: hoogbouw afgewisseld met laagbouw, en daartussen groenzones, promenades en duinen.’

HUMO Bij hoogbouw doemt onvermijdelijk volgend schrikbeeld op: het Europacentrum in Oostende, 35 affreuze verdiepingen hoog.

Versluys (*zucht*) «Eén keer hebben ze een uitzondering toegestaan, en dan zet men zo iets: een schoolvoorbeeld van hoe het niet moet. Wij krijgen dat elke keer in het gezicht gesmeten.»

Coucke «Een betonnen mastodont, archilelijk, nul creativiteit, energie-efficiëntie nül. Het slechtste wat Oostende kon overkomen. De Van Iseghemlaan was vroeger een bruisende straat, maar ik heb die zien verloederen. Op een bepaald moment lagen alle hoerenkoten van de stad daar.»

Versluys «Dat was de toptijd, Marc (*lacht*).»

HUMO U mag het Europacentrum ontmantelen: wat zet u in de plaats?

Coucke «Het antwoord op die vraag bestaat al. (*Klapt een brochure open en wijst op een plannetje een gebouw aan*) Deze woontoren: wat vind je?

Bart Versluys over de kustlijn zoals ze er nu bij ligt: 'Die betonnen muur is fantastisch voor de mensen die er wonen, zij zijn allemaal blij met hun zeezicht, maar modern is het niet.'

Is dat lelijk? Veertien verdiepingen, maar de kleintjes zijn niet per se mooier. Dit is ons ideaal: hoogbouw afgewisseld met laagbouw, en daartussen groenzones, promenades en duinen. Als je in de hoogte bouwt, spaar je oppervlakte die je een andere bestemming kunt geven. Ik zou er zelf nog een *skyliner* (Coucke bedoelt een *skyscraper*, red.) tussen hebben gestoken, dan heb je nog meer financiële slagkracht om andere dingen te doen.»

HUMO We hebben het hier tussen haakjes over de nieuwbouwwijk Oostende-Oosteroever.

Coucke «Bart heeft daar een groot domein gekocht, hij plant er een volledig nieuw stadsdeel. Dat wordt het mooiste deel van Oostende. Meer dan duizend appartementen, voor ongeveer drieduizend mensen.»

Versluys «Op de gelijkvloerse verdiepingen komen handelszaken. De wijk moet zelfvoorzienend zijn: mensen moeten er hun *commissies* kunnen doen, en wie er werkt – we plannen ook kantoorruimte – moet er

's middags iets kunnen eten.»
Coucke «Maar – en dat vind ik visionair van Bart – elke zaak wordt door ons geselecteerd.»

HUMO Op basis waarvan?

Coucke «Als je er een bakkerij wilt openen, moet je verdomme het beste brood bakken.»

HUMO Ze moeten auditie doen?

Coucke (wuijt) «We bekijken hun referenties.»

Versluys «Wij zijn vooral op zoek naar mensen die een tweede zaak willen openen.

Mensen die in Brugge op een toplocatie een topzaak hebben. Wij gaan dan eens kijken: als het ons aanstaat en ze kunnen ons overtuigen met cijfers en referenties, krijgen ze een kans. En we vragen zelfs geen huur.»

Coucke «De eerste drie jaar: geen frank. Maar we willen wel d'office de beste bakker. De beste pannenkoeken. De beste kunstgalerie.»

HUMO Het wordt daar een exclusieve aangelegenheid, zo te horen.

Coucke «Totáál niet. Geen sprake van.»

HUMO Het betreft een oud havengebied: de volkse ambiance zal toch onvermijdelijk sneuvelen? Oosteroever bevindt zich ook aan gene zijde van de Oostendse vaargeul, en ligt dus geïsoleerd van het stadscentrum: critici vrezen dat het een kille boel wordt.

Coucke «Er is een veerpont, en er wordt ongelofelijk veel gefietst. De mobiliteit zal er beter zijn dan in de stad.»

FLAT MET ZWEMBAD

HUMO Oosteroever doet denken aan Antwerpen-Linkeroever, en niet alleen door het eindrijm: door stedenbouwkundigen en architecten geconcipeerd als een bruisende modelstad voor de moderne mens. Nu wordt het gekenmerkt door landerigheid.

Versluys «Veel hangt af van het soort vastgoed dat je aanbiedt. Wij mikken op vaste bewoners, niet op tweedever-

‘Stel u voor dat wij hier tien sociale woningen hadden moeten plannen. Als je je het niet kunt permitteren, ga je toch ook niet in een sterrenrestaurant eten?’

BART VERSLUYS

blijvers. 75 procent van onze kopers gaat er ook wonen. Stel dat wij alleen maar goedkoop tweedeverblijfsvastgoed zouden aanbieden zonder het basiscomfort waar gezinnen naar vragen: dan dreigt het inderdaad een spookstad te worden, die door de week onbewoond blijft. Dan maakt de middenstand ook geen kans en haal je alles naar beneden.»

HUMO Je kunt erg lang nadenken over stadsontwikkeling en je laten inspireren door iconen als Le Corbusier, maar uiteindelijk bepalen de mensen of het iets wordt.

Coucke «Nieuwbouw wordt vaak ontwikkeld als investeringsvastgoed en verkocht aan fondsen. Wij leggen de lat hoger, ook al kunnen we dan maar honderdvijftig in plaats van driehonderd appartementen verkopen.»

HUMO Meneer Versluys, in de marge van een interview over Oosteroever liet u optekenen dat er te veel marginaliteit is in Oostende: 'Dat moet eruit.'

Versluys «Dat ging over de stad zelf: daar kunnen wij alleen moeilijk het tij keren.»

HUMO Ik vind Oostende net veel cachet en karakter hebben. Wat bedoelt u met marginaliteit?

Versluys «Dat is een historische evolutie, een gevolg van het beleid dat altijd heeft gezegd dat het betaalbaar moet blijven voor iederéén. Maar dat is een verkeerde optie. Je mag het evenwicht dat elke stad maakt of kraakt, niet verstoren.»

HUMO Betaalbaar wonen

lijkt me een redelijk eerbare ambitie.

Versluys «Akkoord, bepaalde wijken moeten betaalbaar blijven voor iedereen, maar niet alle wijken. Ze hebben dat beleid tot in het absurde proberen door te trekken met het grond- en pandendecreet, waarmee ze het tekort aan sociale woningen hebben doorgeschoven naar de privésector. Tot twee jaar geleden werden projectontwikkelaars verplicht om in gebouwen van meer dan vijftig eenheden 20 procent te reserveren voor sociale woningen. Wij hebben ons daartegen verzet, en gelukkig is dat decreet gesneuveld bij de Raad van State. (Kijkt om zich heen) Stel u voor dat wij hier tien sociale woningen hadden moeten plannen. Als je je het niet kunt permitteren, ga je toch ook niet in een sterrenrestaurant eten? Of gaan we daar een korting verplichten voor minderbedeelden?»

HUMO De achterstand op de sociale woningmarkt is gigantisch.

Coucke (kijkt Humo onbegrijpend aan) «Nu zijt ge aan het zeveren, en ge weet het. Stel dat hier beslist moet worden over de heraanleg van de oprijt: ik wens die tien gezinnen veel succes.»

Versluys «Alles heeft zijn prijs. Als je tien sociale appartementen aanbiedt, mogen die 150.000 euro kosten, terwijl de veertig andere 400.000 euro kosten: leg dat maar eens uit aan uw klanten.»

Coucke «Je organiseert de nivellering naar beneden. Ook op wijkniveau. Elke buurt heeft ►

Bart Versluys & Marc Coucke

► een eigen dynamiek, gun elke wijk haar eigenheid en positionering.»

HUMO Meneer Versluys, u miktte vroeger op het topsegment. Nu heten betaalbare woningen de ambitie te zijn. Omdat de high-end markt ingestort is?

Coucke «Bart zijn werk steekt mensen de ogen uit, hè. Ze zien wat wij aan het doen zijn en komen vragen of we ook iets kunnen doen voor het lagere segment: 'Verdorie, we willen ook zo iets, maar we hebben de middelen niet.' Dat gaan we nu bekijken.»

Versluys «Het volgende hoge accent – zo noemen wij dat, want een echte toren is het niet, en de term gaat er makkelijker in – op Oosteroever zal een betaalbaar project zijn.»

HUMO Wat heet betaalbaar?

Versluys «150.000 euro voor een appartement. Exclusief kosten.»

HUMO In de woontoren die er nu al staat gaan de appartementen iets meer, neem ik aan? Bijvoorbeeld die twee waar een zwembad is ingebed in het balkonterras?

Versluys «In een eerste fase kon je een appartement kopen voor 290.000 euro. Die met het zwembad gaan voor 2 miljoen. Maar dat is een marketingstunt. We zullen de eigenaars zelfs vergoeden voor de elektriciteit om het zwembad dag en nacht te verlichten.»

Coucke «We hebben een wachtlijst van 25 mensen die een zwembad op hun terras willen.»

HUMO Meneer Coucke, u mag zichzelf kasteelheer noemen. Ik neem aan dat u, meneer Versluys, evenmin krap behuist bent. Het is u beiden vanzelfsprekend gegund, maar over het algemeen luidt de consensus dat Belgen te groot wonen. De druk op de open ruimte is te groot.

Coucke «Iedereen vindt dat zijn buur te groot woont, zeker? Dat zit in onze cultuur, Vlamingen zijn levensgenieters:

ik weet niet of dat verkeerd is. Ik stel voor dat de mensen die zeggen dat we kleiner moeten gaan wonen, daar zelf mee beginnen. De druk op de open ruimte kunnen we opvangen door hoog te bouwen, dat lijkt me wenselijker dan kleiner wonen.»

Versluys «Ik wil wel kleiner bouwen, maar ik ben gebonden aan wettelijke voorschriften. Een living móet 4 bij 5 meter groot zijn. Maar wij zijn daar mee bezig, we denken na hoe we met architectuur ruimtes efficiënt kunnen benutten en tegelijk betaalbaar houden. Maar uiteindelijk beslist de klant, en kleine woningen zijn niet makkelijk te verkopen.»

EEN DEEL VAN DE COUCKE

HUMO Meneer Coucke, De Standaard noemde de 75 miljoen euro die u in het bedrijf van meneer Versluys hebt geïnvesteerd, onomwonden 'een vriendendienst'.

Coucke (*monkelt*) «Ik heb dat ook gelezen: ik vond dat ongelukkig. Een vriendendienst is geen goede basis voor een investering, ik sta 100 procent achter Barts projecten. De onderhandelingen hebben een uur geduurd, maar we hebben alles doorgenomen en afgesproken waar ik me mee zal moeien. Namelijk: zo goed als niks.»

HUMO Versluys heeft zelfs geen raad van bestuur, las ik.

Versluys «Nee. En we gaan dat ook niet meteen doen.»

Coucke «Rapportering is veel belangrijker. Wij praten onder mekaar over de projecten die we willen doen. En bij elk appartement dat hij verkoopt, stuurt hij een sms'je (*lacht*).»

HUMO In De Standaard

Coucke over Versluys: 'Hij is een ongelofelijke perfectionist. Het kleinste detail? Hij heeft het gezien. Niet één poutrel ligt drie millimeter scheef.'

raadden de mensen van investeringsfondsen uw manier van investeren – op het bulkgevoel, zeg maar – af.

Coucke (*zucht*) «Tja, die moeten zichzelf verkopen, natuurlijk. Ik ben geen *venture capitalist* die zijn kapitaal over vijf jaar terug wil. Mijn manier van investeren wordt steeds vaker gekopieerd, en ik merk dat het interesse wekt: ik krijg enorm veel aanvragen van kmo's, familiebedrijven en mensen met een goed idee.»

HUMO Dat zijn er zelfs 2.000.

Coucke «3.800, intussen. Brieven, mails, alles. Na dit interview zullen er weer een paar bij zijn gekomen.»

HUMO Wat is het zotste idee dat men u heeft toegestuurd?

Coucke «Dat zeg ik niet graag, want die mensen zouden zichzelf herkennen. Maar je kunt het je niet voorstellen. Ik heb zeker dertig voorstellen gekregen van mensen die een pretpark willen bouwen naast Oosteroever.»

HUMO Interessante business. Vraag dat maar aan Eric Domb, de oprichter van Pairi Daiza.

Coucke «Schitterende mens.

Schitterend project. (*Aarzelend*) Dat is ook zo'n voorbeeld van een investering op de lange termijn, waar ik me zo weinig mogelijk moei.»

HUMO Excuseer? Bent u dan die geheimzinnige Vlaamse investeerder waar Domb het altijd over heeft?

Coucke «Je wist dat niet? Ja, ik heb geld gestoken in Pairi Daiza. Nog vóór de panda's. Ik ben tweede of derde aandeelhouder, met 2,5 procent van de aandelen: als ik er meer had gekocht, had ik dat officieel moeten bekendmaken. Maar bon, u weet het nu toch.»

HUMO Heren, hoe hebt u elkaar eigenlijk leren kennen?

Versluys «Op KVO. Een jaar of acht geleden.»

Coucke «Hij was sponsor, ik toen gewoon supporter. Op een keer ben ik aan de praat geraakt met Bart en zijn vrouw Murielle. Dat was... speciaal. 's Avonds heb ik tegen mijn vrouw gezegd: 'Je moet nog eens mee naar de voetbal, ik heb een tof koppeltje leren kennen.'»

HUMO Wat apprecieert u aan meneer Versluys?

Versluys «Mijn looks?»

Coucke (*schuddebuikt*) «Nee, gewoon: tof. We zijn alle twee ondernemers die out of the box proberen te denken. En – maar dat heeft dan niets met vriendschap te maken – hij is een ongelofelijke perfectionist. Het kleinste detail? Hij heeft het gezien. Niet één poutrel ligt 3 millimeter scheef.»

HUMO Uw vader was ook bouwondernemer, meneer Versluys.

Versluys «Ja, maar hij was puur aannemer: hij bouwde in opdracht van andere projectontwikkelaars.»

HUMO U bent ooit zelfs in concurrentie gegaan met hem.

Versluys «Het is te zeggen: met zijn klanten, want ik ben op een gegeven moment zelf projecten gaan ontwikkelen. Ook onder de naam Versluys: dat was niet evident.»

HUMO Voordien was u bekister in zijn bedrijf.

Versluys «Ik heb alles gedaan. ►

‘Ik stel voor dat de mensen die zeggen dat we kleiner moeten gaan wonen, daar zelf mee beginnen’

MARC COUCKE

Bart Versluys & Marc Coucke

► Toen ik 10, 11 was deed ik al vakantiejobs. Nietsdoen was geen optie bij ons thuis. Als mijn vader zag dat wij voor de televisie zaten, schakelde hij die uit. 'Niks beters te doen? Ga dan maar schoenen poetsen.'»

HUMO Dril.

Versluys «Zo noemden andere mensen dat, ik noemde dat: opvoeding. Ik heb pas achteraf begrepen dat het er niet overal zo streng aan toeging. Maar het heeft vruchten afgeworpen: op mijn 13de was ik al bezig met kopen en verkopen. Fietsen, onder meer, maar ook oude sierschouwen die ik ontmantelde, oppoetste en doorverkocht. En intussen werkte ik ook in het bedrijf van mijn vader. Uiteindelijk heb ik het tot meesterstuk geschopt. Ik was ongeduldig: als ik iets onder de knie had, wilde ik iets anders doen. Dat moest wel botsen met mijn vader, die zelf amper 50 was en dacht dat ik aan zijn stoelpoten zou zagen. Dan ben ik maar zelf gaan ontwikkelen. Ik zag die verkopers op zaterdag met hun klanten binnenkomen in de appartementen waar mijn broer en ik aan het werken waren. Ik zei tegen hem: 'Waarom bouwen wij alleen? Waarom kopen wij niet een stuk grond? Dat moeten wij toch ook kunnen?'»

»Intussen was ik bevriend geraakt met iemand uit Middekerke: hij had een lap grond in de Parijsstraat, waar hij iets wilde bouwen. Het is een ruilproject geworden: in ruil voor de kavel wilde hij alleen het handelspand op het gelijkvloers, alle garages en één appartement. De andere 26 mocht ik verkopen – niet slecht voor een eerste project. Twee weken later heb ik het contract getekend. Mijn vader: 'Gij zijt gij niet goed, zeker? Wie gaat die appartementen kopen? Wie gaat borg staan? Ik niet.' Ik heb een paar nachten wakker gelegen, maar daarna heb ik een *cabine* neergezet waar ik elke dag zat te werken. Zaterdag. Zondag. Kerstmis. Pasen. Als ik ergens voor ga, dan ga ik er

voor. Maar ik denk dat Marc nog iets meer bezeten is dan ik: hij gaat altijd rechtdoor.»

Coucke «Ik ben minder een perfectionist dan Bart, ik ben ongeduldiger. Projecten van zeven, acht jaar: ik mag er niet aan denken.»

HUMO Naast ondernemen deelt u nog een andere passie: kunst.

Versluys «Ik heb mijn eerste kunstwerk van Marc gekocht, zes jaar geleden. Een Kama-gurka. Ik had toen al een etsje van Ensor, maar voor de rest niks, en ik vond dat project van Kama en Marc wel tof: 'Verdomme, die gast denkt óók out of the box. Daarna ben ik snel geëvalueerd en ben ik andere dingen gaan kopen.»

HUMO Ik moet bij het buitengaan opletten dat ik met mijn rugzakje niet aan één van uw Ensors blijf haken.

Versluys «Mijn interesse is breder, maar ik heb redelijk wat schilderijen van Ensor hangen, ja. Ik ben tenslotte van Oostende, en ik zie die maskerfiguren graag. Ensor, dat is modern en tegelijk tijdloos, dat heeft kleur. De dood die soms komt meekijken: intrigerend. Ik vind het fantastisch om tussen kunst te leven. Zaterdagavond hadden we hier een diner: er is over niets anders gesproken.»

Coucke «Het geeft een extra dimensie aan je huis.»

HUMO U hebt ook enkele Ensors, mijnheer Coucke.

Coucke «Ja, maar toch minder: Ensor is meer zijn ding.»

Versluys «Hij is nog op zoek (lacht).»

HUMO Kunst: is dat investeren of een liefhebberij?

Coucke «Ik kan die twee niet scheiden. Dat mag ook niet. Dan is ofwel de fun ervan af, ofwel neem je continu de verkeerde beslissingen. Je moet je blijven afvragen: 'Wat komt er terecht van die kunstenaar?'»

HUMO Kopen wat je mooi vindt, is geen optie?

Versluys «Je koopt in eerste instantie wat je mooi vindt, maar je denkt toch altijd na: 'Kan

'Je koopt in eerste instantie kunst die je mooi vindt, maar je denkt toch altijd na: 'Kan 5.000 euro op termijn 50.000 euro worden, of 500.000?''

BART VERSLUYS

5.000 euro op termijn 50.000 euro worden, of 500.000?»

Coucke (*tikt tegen achterhoofd*) «Altijd fluisteren deze twee hersencellen: 'Nadenken!' Ik koop veel jonge kunstenaars. Koen Vanmechelen, bijvoorbeeld, van die twee kippen ginder. Hij is nu wereldberoemd, maar ik kwam al in zijn atelier toen zelfs in België niemand hem volgde. Voor veel kunstliefhebbers is er niks plezieriger dan jonge kunstenaars kopen, tien jaar vóór ze tien keer zoveel waard zijn. En dan gaat het zelfs niet om dat geld, maar om de... (*knipt met de vingers*)»

HUMO Hebt u van uw vriend geleerd wat naar waarde te schatten is, mijnheer Versluys?

Coucke «Hij leert veel te snel bij. Ik had hem nog niet geïntroduceerd of hij wist er al meer van dan ik. Over wijn heb ik hem wel wat bijgebracht.»

HUMO In de indrukwekkende bewaarkast achter uw rug zie ik – naast een enkele Romanée-Conti – vooral topcuvées uit Bordeaux.

Versluys «Ja, maar een bourgogne kan ik ook smaken. Als het een goeie is.»

Coucke «Voor mij niet, dank u.»

HUMO U hecht meer aan body dan aan souplesse?

Coucke «Wijnkenner zeggen dat men op een bepaald moment de wijsheid vindt en dan overstapt naar bourgogne: ik ben blij dat ik die fase nog niet bereikt heb. Dat is voor na de puberteit.»

HUMO Nog meer gemeenschappelijke interesses: u tuitert allebei bij het leven.

Versluys «Marc nog veel meer dan ik.»

HUMO Uw profielfoto is opmerkelijker.

Versluys «Een souvenir aan een euh... (*wrang lachje*) angstaanjagende levenservaring. Die gelukkig goed is afgelopen.»

HUMO Het betreft een schedelscan, die gemaakt werd nadat u in Zuid-Frankrijk vol in het gezicht werd geraakt door een jetski.

Versluys «Marc en ik waren samen op vakantie in Cannes. Terwijl Marc op het jacht bleef, ging ik samen met nog een andere vriend een eindje varen met de jetski. En van het één kwam het ander. Ik herinner me niets, ik was weg van de wereld. (*Toont foto op gsm*) Zo zag ik eruit. Mijn hele gezicht was ingedeukt, meer dan negentig kleine en grote breuken.»

Coucke «Die blauwe plekken zijn pas later gekomen. Het rare was: de buitenkant was niet eens zo beschadigd, maar het bloed gutste uit zijn mond.»

»Ik heb het ongeval zien gebeuren, in een fractie van een seconde. Het volgend beeld: een lege jetski, en – vijftien meter verder – Bart, op zijn buik in het water, in een plas bloed die altijd maar groter werd. We hebben hem aan boord gehesen. Hij was constant buiten

Bart Versluys:
'Ja, ik heb redelijk wat schilderijen van Ensor hangen. Ik ben tenslotte van Oostende.'

le. Ik heb hen meteen gebeld, en na overleg hebben we geconcludeerd dat het om Le Fort-fracturen type 3 ging. Bij zo'n trauma is het beter om 48 uur te wachten, tot de zwellingen weg zijn. Maar de Fransen wilden meteen opereren, ze vonden hem natuurlijk een interessant geval. Ze bléven moeilijk doen en wilden hem niet laten gaan. Ik heb zelfs een bevriende dokter moeten inschakelen, maar het is uiteindelijk gelukt: met een vliegtuig van de verzekering hebben we hem laten repatriëren. Hier in België stond een heel team klaar.»

HUMO We zijn amper twee jaar later: dat team heeft verbluffend werk geleverd.

Versluys «Mijn neus staat nog een beetje scheef.»

Coucke «En hij ruikt niets.»

Versluys (haalt bril van neus)

«Mijn ene pupil reageert niet op zonlicht, en op mijn andere oog neemt een vlek een deel van mijn zicht weg. Ik verdraag ook weinig zonlicht, alleen daarom draag ik zo'n donkere bril.»

HUMO Heeft het voorval jullie relatie veranderd? Uitgediept?

Versluys «Je draagt dat mee voor de rest van je dagen, maar eigenlijk spreken we er nooit over. Ik ben hem natuurlijk dankbaar: hij heeft mijn leven gered door koelbloedig juiste beslissingen te nemen.»

Coucke «Als je dat al niet doet voor een vriend...»

HUMO Sindsdien vergeeft u hem misschien zijn bijzondere voorliefde voor het betere levenslied. In eerdere interviews klaagde u daar weleens over. Dat was nog vóór 'Het is weer Couckenbak', zijn aparte samenwerking met charmezanger Steve Tielens.

Versluys «Marc is, net zoals wij allemaal, niet perfect. Hij barst te pas en te onpas uit in luid gezang, ja. Als we een glas gedronken hebben, vind ik dat prima, maar hij doet het ook als we nuchter zijn. Maar hij heeft mijn leven gered, dus vergeef ik hem veel (lacht).»

HUMO Hebt u gezien hoe hij in 'Vive le vélo' een polonaise inzette tijdens een live-interview met Tony Martin?

Versluys «Achteraf. Ik kende de context niet: was er misschien een feestje aan de gang? Het zag er misschien wat raar uit, omdat je op tv de muziek niet hoorde. Je hoorde hem alleen 'Het is weer Couckenbak' gillen. Ik dacht: 'Dat is Marc ten voeten uit. Hij is weer in vorm.' Nadien hoorde ik dat hij nog eens in beeld was gekomen op het balkon: dat was misschien op het randje.»

HUMO De reacties waren bepaald heftig.

Coucke «Bwah...»

HUMO Geschrokken?

Coucke «Voordien al, door de reacties op mijn liedje. Ik ben altijd voor Vlaamse muziek en schlagers geweest, ik vind dat dat moet kunnen, maar er zijn nog altijd mensen die het een achterlijk genre vinden. Wat het programma zelf betreft, snap ik de reacties. Het wás op het randje. Maar in die context – zo'n overwinning in de Tour, na drie dagen stress en telkens nét niet – moet je toch uit de bol kunnen gaan? Als mensen daar al niet mee kunnen lachen, tjongejonge.»

HUMO Zuurpruimen, schreef u op Twitter. Misschien hebben uw criticiasters gewoon een ander idee van wat grappig is?

Coucke «Awel, ik hoop voor hen dat ze andere dingen grappig vinden. De moeder van Tony Martin was in elk geval in de wolken.»

HUMO Intussen hebt u laten weten dat u het even rustiger aan wil doen qua media-aandacht.

Coucke (blaast) «De laatste weken was het ook wat té veel, niet? Maar je kunt dat niet te-

genhouden. Hoeveel weken heb jij niet gezaagd voor een interview? Als iedereen interviews vraagt, kan ik daar toch niks aan doen? Onlangs stond ik op zes verschillende plaatsen in één krant: die heb ik bijgehouden. Over KVO. Over mijn optredens. Over mijn rol in 'F.C. De Kampioenen'. Maar nu is het even genoeg geweest. Stop. Stop. Stop. Je moet die druk ook kunnen blijven verdragen, hè?»

HUMO Het zijn niet de journalisten die u verplichten tot polonaises, schlagers en serenades op het balkon: geniet u van de aandacht?

Coucke «Ik vind dat geestig, ja. Wees eens eerlijk. Als je aan kinderen van 10 vraagt: 'Gaan we een liedje zingen?', dan zeggen ze allemaal ja. Als je dat aan volwassenen vraagt, kijken ze naar de grond. Laten we toch een beetje studentikoos blijven.»

HUMO Kijken sommige collega's niet neer op dat lichte vertier?

Coucke «Waarschijnlijk. Dat mag.»

Versluys «Mensen die Marc kennen, vinden dat doodnormaal. Wie hem niet kent, ziet alleen de clown en heeft daar vragen bij.»

Coucke «Vanmiddag heb ik twee zware meetings, en vanavond twee optredens. Ik verwijs nog eens naar die 3.800 mensen die zichzelf openstellen voor vreemd kapitaal: 'Als we iemand vertrouwen, dan u.'»

HUMO En uw geld.

Coucke «Mijn gedrag heeft businessmatig meer voordaan nadelen. We hadden onlangs een bedrijfsseminarie met Omega België, samen 240 man. We hebben er een anonieme enquête afgenomen. Die percentages, ik wist niet dat het bestond: 98 procent komt elke dag met plezier naar het werk! Die dag heb ik ook gezongen, ja, na het eten. Maar ik heb ook een kwartier over het bedrijf gesproken, over de overname. Als je de sérieux negeert, denk je natuurlijk: 'Wat voor een onnozelaar staat daar?' Maar ik heb alle twee nodig, zonder zottigheid kan ik niet leven.» **H**

De schedel-scan van Bart Versluys is ook zijn profielfoto op Twitter: 'Een souvenir aan een angstaanjagende levenservaring.'

bewustzijn. Als hij bijkwam, kreunde hij: 'Maaaaarc? Wat is er gebeurd, Maaarc?' En hij was weer weg.»

Versluys «Zijn stem was de enige die ik herkende: hij praat ook een paar octaven hoger dan de gemiddelde man (grijnst).»

Coucke «Zie ons hier nu zitten: ongelofelijk wat de wetenschap tegenwoordig kan. Maar hij heeft ook geluk gehad: 1 millimeter verschil en... Mijn eerste indruk is dat het met de hersenschade nogal meevalt (hilariteit).»

Versluys «We moeten er wel mee lachen, iets anders kun je niet doen.»

Coucke «Zijn chirurg had voor de gelaatsreconstructie foto's gevraagd van vóór het ongeluk. Ik heb er wel tien verschillende gestuurd, van de meest afzichtelijke tronie (lacht zich een breuk).»

HUMO U hebt ervoor gezorgd dat hij in België werd geopereerd, en niet in Frankrijk.

Coucke «72 uur ben ik bij hem gebleven, dag en nacht. Ik ken wat van EHBO, mijn broer is dokter, en zo ken ik er nog enke-

'Als je de sérieux negeert, denk je natuurlijk: 'Wat voor een onnozelaar staat daar?' Maar zonder zottigheid kan ik niet leven' MARC COUCKE